Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright

A.G. Schwarz
Tulisolujen Salaliiton laittaminen oikeisiin mittasuhteisiin

Haettu 4.3.2013 osoitteesta:
http://takku.net/article.php/2011113016400455

fi.theanarchistlibrary.org

Tulisolujen Salaliiton laittaminen oikeisiin mittasuhteisiin

A.G. Schwarz

Tulisolujen Salaliitto on epäilemättä Kreikan anarkistisen tai antiautoritaarisen tilan tunnetuin ryhmä Kreikan ulkopuolella. Kreikassa heillä taas on hämmästyttävän vähän vaikutusta. Exarchian seinillä voi nähdä satunnaisen solidaarisuusgraffitin tai -julisteen, joilla levitetään tietoa heidän oikeudenkäynnistään sekä muiden vangittujen tovereiden tilanteesta. Kun pidätysaalto iski päälle vuosi sitten, kansainvälisesti välittyi kuva suuresta tukahduttamisaallosta. Kuin kreikkalainen versio Caso Bombasista, joka kylvi hetkeksi suurta tuhoa Chilen anarkistiseen tilaan. Ateenassa seuraukset olivat kuitenkin vähäisiä, ja niitä hädin tuskin tunnettiin muualla kuin pidätettyjen lähipiirissä ja siinä Exarchian kadunkulmassa, jossa he yleensä notkuivat.

En yritä kritisoida TS:n valitsemaa taistelun muotoa, sillä siitä käydään Kreikassa paljon parempaa keskustelua kuin mitä yksi ulkopuolisen kirjoittama artikkeli pystyisi välittämään. Sen sijaan haluan kritisoida sitä miten ryhmä on esitetty Kreikan ulkopuolella.

Jotta ryhmä saadaan laitettua oikeisiin mittasuhteisiinsa, on välttämätöntä torjua heidän asemansa Kreikan taistelun symbolina.

Tämä tapahtuu sekä osoittamalla heidän rajallinen läsnäolonsa Kreikan anarkistisessa tilassa että välittämällä joitain heihin kohdistuneita paikallisia kritiikkejä. Useat toverit eri painotuksista ovat yhtä mieltä siitä, että suurin osa anarkistisesta tilasta on hyvin kriittinen Tulisolujen Salaliittoa kohtaan, kun taas nuorimpien anarkistien keskuudessa he ovat erittäin suosittuja, innoittajia taistelun aloittamiselle vaikeina aikoina. Kritiikit vaihtelevat myötämielisestä hyvinkin purevaan. On oltu sitä mieltä, että tiedotteet on huonosti kirjotettuja ja niiden analyysi on epäkypsää (jos asia on näin, heitä on siunattu erittäin reiluilla kääntäjillä), ja on jopa sanottu, että jotkut heidän julistuksistaan ovat olleet muukalaisvastaisia, tuominneet maahanmuuttajat joukkona halveksittavia keskiluokkaisen unelman etsijöitä.

Kansainvälisellä tasolla TS on esitetty spektaakkelimaisella tavalla, joka vertautuu Punaiseen Armeijakuntaan, Weather Undergroundiin tai Punaisiin Prikaateihin. Näissä historiallisissa tapauksissa etujoukko-organisaatiot langettivat varjonsa moninaisille ja vahvoille taisteluille. Erikoistumalla muutamaan vallankumoukselliseen taktiikkaan – niihin jotka liittyvät sotilaalliseen hyökkäykseen – nuo organisaatiot saavuttivat sellaisen monimutkaisuuden tason, jonka avulla he saattoivat asettua keihään kärjeksi. Siihen vaadittiin myös liikkeen muiden osien jakama sankarihanne, joka mahdollisti taktiikoiden hierarkian, jonka huipulla oli vaaralliset, uskaliaat ja hyökkäävät taistelun muodot, samalla kun kaikkien muiden muotojen tärkeyttä joko vähäteltiin tai asetettiin alisteiseksi niille. Näiden ryhmien etujoukkomaiset ja pääosaan hakeutuvat taipumukset, yhdessä median kanssa, tekivät niistä sen taistelun symboleja, josta ne syntyivät. Kun tämä spektaakkelimaistaminen oli saavutettu, kaikki muut osallistujat ajettiin katselijan rooliin, jotka laittoivat toiveensa erikoisryhmän urotöihin. Kun väistämätön tukahduttaminen lankesi ylle ja aseellinen ryhmä murskattiin, mukana murskautui myös ihmisten toivo ja voimantunto. Lisäksi valtio ja media eivät yleensä välitä uutisia itse taistelusta, mikä loi kuvan siitä, että taistelu kukistettiin, että ai-

noastaan sen reformistisilla osatekijöillä oli enää mahdollisuuksia. Itseään toteuttava ennuste.

TS eroaa monella tapaa Punaisesta Armeijakunnasta ja Punaisista Prikaateista (unohtamatta karmeita samankaltaisuuksia, kuten logo, tai Kreikassa ja Meksikossa tapahtunut toisen sukupolven solujen ilmestyminen korvaamaan taistelussa kaatuneet). Heidän politiikkansa on selvän nihilististä, ei etujoukkoista, ja heidän hyökkäyksensä keskittyvät instituutioihin ja infrastruktuuriin, ei spektaakkelimaisiin hallintohenkilöihin. Vallankumouksellinen Taistelu muistuttaa rakenteellisesti enemmän perinteisiä aseellisia ryhmiä, joskin heidän harkitseva luonteensa sekä antiautoritaariset painotukset ovat estäneet heitä lankeamasta samanlaiseen spektaakkelirooliin; he iskevät yhtenäisenä ryhmänä, joka on varovasti kulkenut aseellisen taistelun strategisen erikoistumisen polkua, täysin tietoisina todennäköisistä sudenkuopista. Yksi Tulisolujen Salaliittoon liitetty strateginen kritiikki on siinä miten he ovat hylänneet anarkististen hyökkäyssolujen aikaisemman normin, jossa kartettiin parrasvaloja, pääosan esittämistä tai ryhmäindentiteettiä. Ennen TS:n ilmestymistä Kreikassa tehtiin satoja anarkistiiskuja, jotka vaikuttavat nyt vähentyneen. Iskuihin liittyi se, että niistä ei otettu vastuuta pysyvillä nimillä, jotka säilyivät ajan myötä. Vaikuttaa siltä, että TS oli ensimmäinen, joka lähti tekemään nimeä itselleen.

Kreikassa he eivät kuitenkaan näyttele pääosaa spektaakkelissa, joten olisi epäreilua syyttää heitä erikoistuneiden etujoukkoryhmien virheiden toistamisesta. Spektaakkelimaistaminen on tapahtunut Kreikan ulkopuolella, tovereiden toimesta. En tiedä kuinka paljon tämä palautuu vaikuttamaan Kreikan tilanteeseen, mutta on selvää, että spektaakkelimaistaminen vaikuttaa taisteluun muissa maissa, kun se luo sankarillista ihannetta, joka saa toverit matkimaan kummitusta, jota ei varsinaisesti ole olemassa edes Kreikassa. Toisin sanoen, matkijaryhmät perustuvat harhaanjohtavaan kuvaan Tulisolujen Salaliitosta, ei siihen todellisuuteen josta ponnistavat, tai varsinaisiin strategisiin valintoihinsa.

Jos olenkin samaa mieltä näiden kritiikkien kanssa, se ei tarkoita TS:n väheksymistä tai tuomitsemista. He ovat tovereita, jotka ovat osoittaneet harvinaista rohkeutta ja taitoa hyökkäysten toteuttamisessa valtion ja pääoman instituutioita vastaan, ja rohkeus sekä inspiraatio ovat minkä tahansa taistelun tärkeitä osatekijöitä. Mutta on välttämätöntä hylätä heidän roolinsa muodikkaana ja spektaakkelimaisena ryhmänä, jotta voimme paremmin tukea ja kritisoida heitä aivan kuten mitä tahansa tovereita tai aloitteita tässä taistelussa, jossa kenelläkään ei ole mitään erikoisasemaa. Kouralinen kääntäjiä, jotka ovat antaneet niin runsaasti energiaansa pakkomielteeseen pelkästään tätä ryhmää kohtaan, irrallaan laajemmasta viitekehyksestä, sekä monet muut anarkistit, jotka kritiikittömästi kuluttavat kapinaa spektaakkelina, ovat mielestäni petaamassa tietä niiden virheiden toistamiselle, joista meidän tulisi jo olla hyvin perillä.